

eglutè

NOVEMBER
1989
LAPKRITIS

eglutė

NOVEMBER
1989
LAPKRITIS

TURINYS

- 3 AČIŪ! D. Lipčiūtė
- 4 UŽ KĄ DĖKOJAM DIEVUI
- 6 PADEKOS DIENOS KONKURSAS, ses. S. Normantaitė
- 12 AŠTUONKOJIS, Rytų Laumė
- 16 KAIP V. KUDIRKA TAPO LIETUVIU, O.M.
- 19 PROTO MANKŠTA
- 22 KALĖDŲ ŽVAIGŽDĖ, A. Lingertaitienė
- 32 PASIRUOŠIMAS KALĖDOMS

PIEŠINIAI

Viršelis — J. Paukštienės

Vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

P. Augius — 3

I. Normantaitė — 8, 9, 10

R. Ardytė-Juškienė — 12, 13, 14, 15

P. Osmolskis — 18

M. Martinkaitė — 22–31

A. Trinkūnas — 31

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

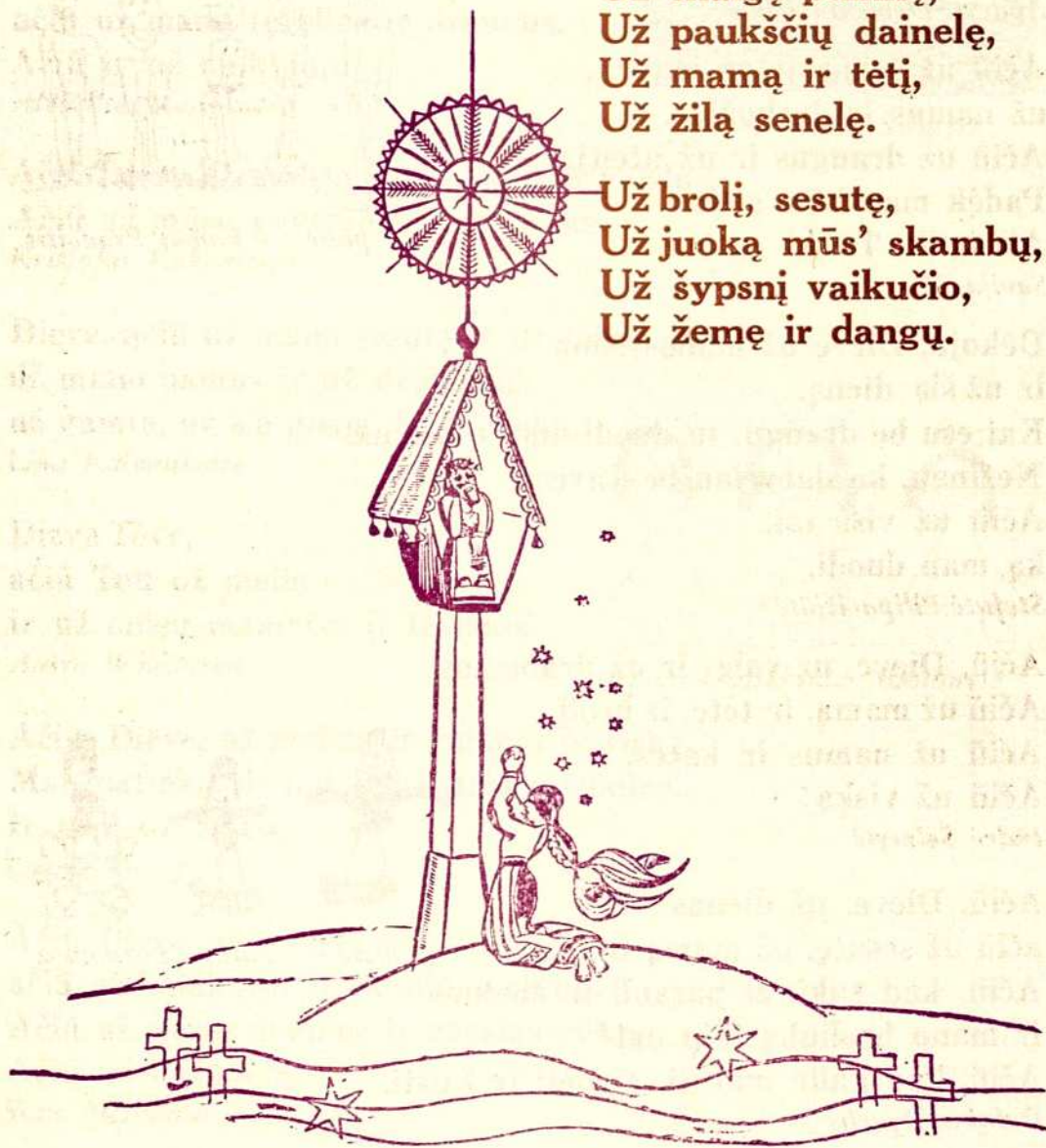
AČIŪ!

Danutė Lėpčiūtė

Tau Ačiū, Dievuli,
Už saulę ir vėją,..
Už žvaigždes, mėnulį,
Už lietų ir gėlę.

Už snaigę pūkinę,
Už paukščių dainelę,
Už mamą ir tėtį,
Už žilą senele.

Už brolių, sesutę,
Už juoką mūs' skambų,
Už šypsnį vaikučio,
Už žemę ir dangų.

UŽ KĄ DĖKOJAME DIEVUI

Rašo Toronto Maironio mokyklos trečio skyriaus mokiniai.

Ačiū tau, Dieve, už duoną ir vandenį,
už bažnyčią ir už visa, ką turiu.

Taras Chornomaz

Ačiū Dievui už mūsų namus.
Dieve, ačiū už mano draugus.
Ir ačiū už mano tėvelius.

Andrytė Dementavičiūtė

Ačiū už šeimą ir už maistą,
už namus ir drabužius.
Ačiū už draugus ir už ateitį.
Padėk man būti gera.
Aš myliu Tave!

Saviija M.

Dėkoju, Dieve už mano šeimą
ir už šią dieną.
Kai esu be draugu, tu duodi man draugus.
Nežinau, ką daryčiau be Tavęs.
Ačiū už visa tai,
ką man duodi.

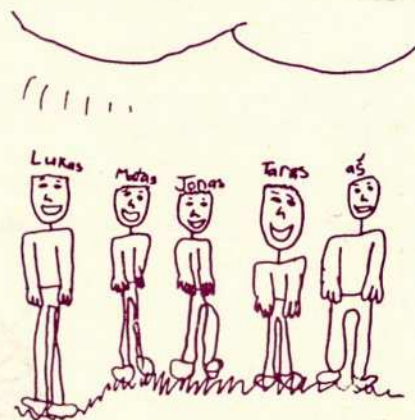
Stefutė Pilipavičiūtė

Ačiū, Dieve, už valgį ir už drabužius.
Ačiū už mamą, ir tėtę, ir brolių.
Ačiū už namus ir kates.
Ačiū už viską!

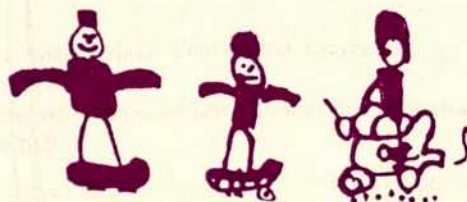
Indrė Šelmytė

Ačiū, Dieve, už dienas —
ačiū už sesutę, už mamą ir tėtę.
Ačiū, kad sukūrei pasaulį ir žmones
ir mano broliuką taip pat!
Ačiū, kad galiu matyti, girdėti ir žaisti.

Dainius Rygelis

piešė — Tomas Pranaitis

piešė — Taras Chornomaz

Ačiū, Dieve, už mano namus
ir už tai, kad esu labai sveikas.
Ačiū už mamą ir tėtį.
Ačiū už televiziją ir už marškinius.
Ačiū už maistą, kurį valgom.
Ir, be to, ačiū, kad einu į mokyklą...

Tomas Pranaitis

Dieve Tėve:
ačiū už sveikatą,
ačiū už mano tėvelius ir draugus.
Ačiū ir už mokytojus.

Aleksutė Masionytė

piešė — Indrė Selmytė

Ačiū Dieve už maistą, ir vandenį, ir žaislus.
Ačiū už mūsų gyvenimą ir už viską.

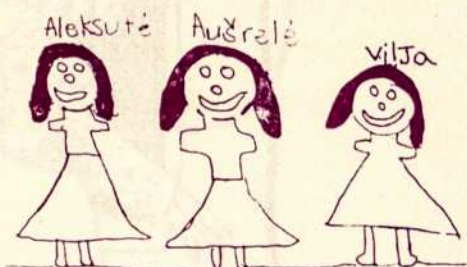
Kristofas Kaknevičius

Dieve, ačiū už mano sesutę ir už šeimą,
už mano namus ir už drabužius,
už gamtą, už šią dieną, ir už viską.

Lina Kaleinikaitė

Dieve Tėve,
ačiū Tau už meilę
ir už mūsų mamytės ir tėvelius.

Aušra Wilkinson

piešė — Aleksutė Masionytė

Ačiū, Dieve, už maistą ir žmones ir viską.
Man patinka tie dalykai, kuriuos sukūrei.
Ir ačiū už sultis.

Laura Novog

Ačiū Dieve už maistą žmonėms,
ačiū už kalakutus ir skanius valgius.
Ačiū už gerus žmones ir gražias gėles.
Ačiū už bažnyčią.

Sean McManus

PASAKŲ pėdsakais

PADĖKOS DIENOS KONKURSAS

Sesuo Stasė Normantaitė

— Mama, mama! — sušuko Linutė. Ji trenkė durimis ir puolė mamytei į glėbį. — Šiandien mūsų mokytoja paskelbė konkursą, ir aš noriu jį laimėti!

— Štai kaip, — ramiai atsakė mamytė. — Koks bus tas konkursas? Ir kodėl esi tokia tikra, kad laimėsi?

— Tai Padėkos dienos konkursas. Kas surinks daugiausia padėkų, laimės. Mes galime prašyti, ko tik norime ir turime surašyti jų padėkas. Už ką tu dėkosi, mamyte?

— Reikia pagalvoti. . . Manau, kad šeima man brangiausia dovana. Ar bus gerai, jei dėkosiu už šeimą?

— Labai gerai! Tuoju užrašysiu pirmą padėką: už šeimą. Ar galiu dabar bėgti pas kaimynus rinkti daugiau padėkų?

— Gali, vaikeli, — nusišypsojo mama. — Bet būk mandagi ir pati padėkok. Ir prašau nevėluoti vakarienės.

Linutė išbėgo tekina su popieriaus lakštu ir pieštuku. Pirmiausia ji nubėgo pas Dėdę Petrą. Jis prižiūrėjo zoologijos sodą ir ruošėsi vėl pradėti darbą. Žvėrys laukė vakarienės.

— Linute! Iš kur tu atsiradai? — nustebo Dėdė Petras, pamatęs mergaitę.

— Dėdė Petrai, man reikia sužinoti, už ką jūs dėkosite Padėkos dieną, — ir Linutė parodė baltą popieriaus lapą, ant kurio jau pradėjo rašyti padėkas.

— Aha, matau, kad vieną jau turi, — linktelėjo galva Dėdė Petras. — Gerai, eik šen, aš tau parodysiu savo šeimą, — ir, paėmęs Linutę už rankos, nusivedė.

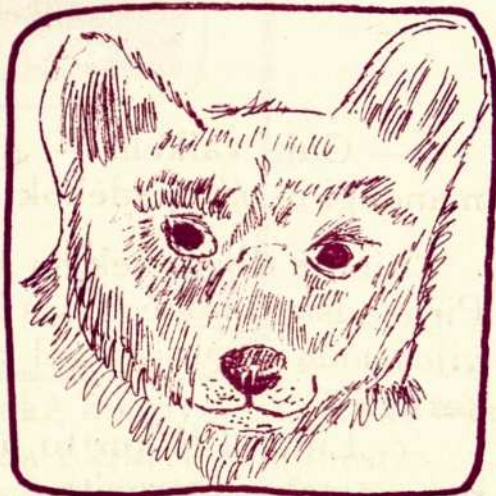
— Grrrrrr, — užriaumėjo liūtas savo narve. Jis išsižiojo kuo plačiausiai ir parodė visus savo dantis. Linutė neišsigando, o drąsiai jo paklausė:

— Už ką tu dėkoji, liūtai?

— Už savo storą, galingą balsą, — atsakė liūtas. — Kai aš užriaumuojų, visi sustoja ir klausosi.

Tada Linutė nuėjo prie baltos meškos narvo:

— Už ką tu dėkoji, meškute?

— Už savo puikius kailinius — matai, kokie jie tankūs ir balti. Nežiūrint kaip šalta būtų, man visad šilta ir smagu.

— Ačiū, meškute. Tikrai, tavo kailiniai labai puikūs. O tu papūgėle, už ką tu esi dėkinga?

— Aš? Matai, aš turiu puošnias plunksnas ir gerą atmintį, — pasigyrė papūga.

— Taip, taip, — pritarė Linutė ir užsirašė dar vieną padėką. Dėdė Petras nuvedė ją toliau, kur gyvena beždžionės.

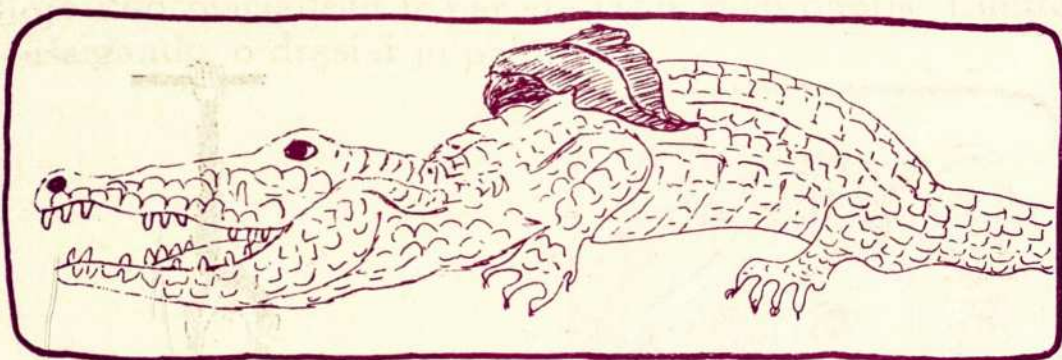
— Beždžionyte, už ką tu dėkoji?

— Nuuuuu. . . gal už savo ilgą uodegą. Žiūrėk, ką aš galiu padaryti! — sušuko beždžionė ir ėmė suptis ant šakos aukštyr kojom, laikydamasi tik savo uodega.

— Ačiū, beždžionyte, — padėkojo Linutė. Ir staiga ji išgirdo keistą garsą: kapt! Mergaitė net pašoko. Kas ten?

Ogi didelis, tamsus krokodilas, kuris gulėjo saulutėje prie savo baseino. Linutė jo nedrąsiai paklausė:

— Ponas krokodilai, už ką jūs esat dėkingas?

— Už savo dantis — matai, kiek jų daug! — išsišiepė krokodilas. — Ir dar už tai, kad turiu gražų, ilgą snukį tuos visus dantis susidėti.

— Ačiū, ponas krokodilai, — tarė Linutė. Tuo metu kažkur suskambėjo laikrodis ir ji atsiminė, kad mamai pažadėjo grįžti namo vakarienės valgyti.

— Dėde Petrai, ar jau vakarienės laikas?

— Taip, Linute, jau beveik laikas. Bet gal dar vieną padėką norėtum užsirašyti. — Tuo metu Linutei prie kojų nusileido baltas balandis.

— O už ką tu norėtum padėkoti, balandėli?

— Uū-uū-uūū, — maloniai burkavo balandis. — Aš esu dėkingas už vaikus, kurie paberia duonos trupinėlius man surinkti, — ir balandėlis pakilo į orą. Jis skubėjo grįžti pas savo draugus medyje.

Kai Linutė grįžo namo, mama ją sutiko prie durų.

— Na, Linute, ar daug padėkų surinkai? Ar manai, kad laimėsi konkursą?

— O taip, mamyte, tikrai laimėsiu! Dar aš savo pačios padėkų nesurašiau. Aš turiu daug, daug už ką dėkoti!

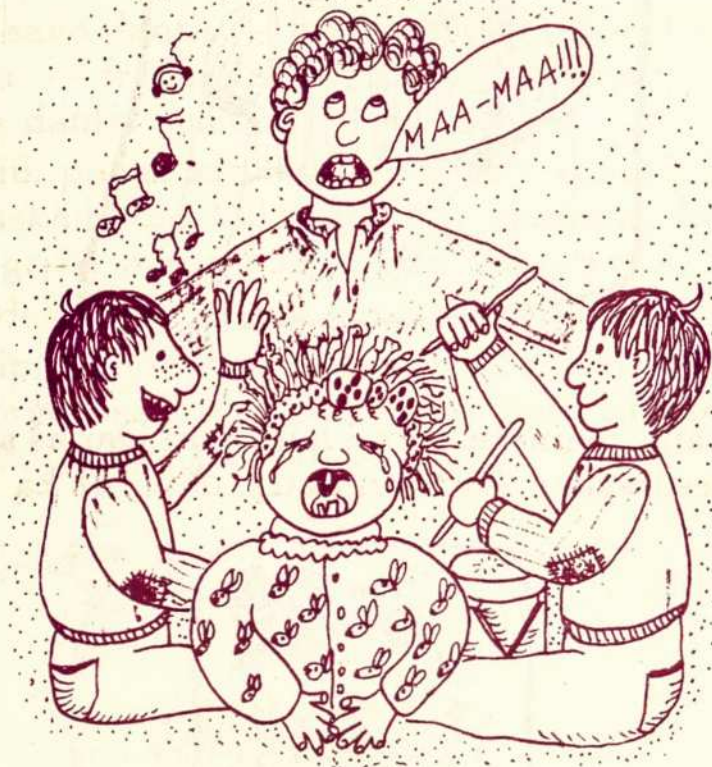

AŠTUONKOJIS

Rytų Laumė

Mūsų namuose visad daug triukšmo. Kodėl? Ne, mes negyvenam prie traukinių stoties, kur traukiniai dieną naktį dunda, važiuodami pro šalį. Ir jokie darbininkai nedarbo mūsų gatvės buldozeriais. Nė audros su griaustiniu ir žaibais aplink mus nesiaučia šiuo metu. Ne! Mūsų namuose, žinokit, gyvena keturi maži vaikai.

Apie juos aš jums papasakosiu. Aš esu vyriausias — Simas. Esu jau didelis — penkių metų. Rytis ir Aras eina po manęs — jie trijų metų dvynukai. Mūsų sesutė Julija yra visai maža — už mėnesio švėsime jos pirmą gimtadienį.

Mūsų namuose dažnai būna taip: vienas vaikas verkia, kitas būgnais muša, dar kitas dainuoja, o paskutinis šaukia: „Ma-maa!“ Ar dabar suprantat, kodėl mūsų namuose triukšmas? Ir tai dar ne viskas. Mūsų namuose yra

daug darbo. Mes valgom tris kartus per dieną. Po kiekvieno valgio reikia suplauti indus. Ne visi mokam tvarkingai valgyti. Man tai nesunku, nes aš jau didelis, bet mano sesutė Julija visur pridrabsto maisto.

Keturiems vaikams reikia ir daug drabužių. Ryčiui ir Arui patinka laivelius plukdyti baloje. Ta bala — dumbolina! Dvynukų drabužius reikia skalbti kasdien. Matau, kad mano mama kartais norėtų ir juos pačius sumesti į skalbimo mašiną. . . Bet ji to nedaro. Dvynukus ikiša į vonią ir išmaudo.

Žinoma, ir aš pats mėgstu žaisti. Kartais pamirštu ir palieku savo žaislus ne ten, kur reikia. Tada juos tenka surankioti ir sudėti į vietą.

Kas, manot, tuos visus darbus atlieka mūsų namuose? Atspėjot: MAMA! Mes bandom mamai padėti. Paden-
giam stalą. Sulankstom išskalbtus drabužius — nors kar-
tais mama turi iš naujo juos lankstyti. Atnešam paštą iš

pašto dėžutės — ir kartais susipešam benešdami. Uždarom lauko duris, kad musės neilėktų į vidų.

— Mama, — sakiau aš mamai vieną dieną — tu turi labai daug darbo.

— Taip, — nusišypsojo mama, — jo netrūksta, ypač ruošiant vakarienę. . .

— Mama, — sakau aš, — tau reikia dar šešių rankų.

— Gera mintis, Simai. Jei sugalvosi, kaip galėčiau dar šešias rankas užsiauginti, būsiu dėkinga.

Nuėjau į biblioteką ir enciklopedijoje pasižiūrėjau į aštuonkojį. Tik nežinojau, kaip tas kojas paversti rankomis. Nuėjau į vaistinę.

— Ponas vaistininke, ar turite kokių vaistų ar vitaminų, kurie padėtų mano mamai užsiauginti dar šešias rankas?

— Ne, — trumpai atsakė vaistininkas. Jis buvo labai užimtas.

Tada nuėjau pas savo dėdę — jis veterinorius. Jis gydo gyvulius.

— Dėde, ar tu galėtum mamai užsiūti aštuonkojo kojas, kad jos būtų kaip rankos?

Dėdė nusijuokė. Man tai nepatiko. Čia rimta problema. Ir dėdė pagaliau suprato, kad čia ne juokai. Jis man pasakė:

— Nemanau, kad tokia operacija būtų naudinga, Simai. Ir, be to, aš nesu vandens gyvių ar žuvų specialistas. Aš gyda tik žeme vaikščiojančius gyvulius.

Man buvo liūdna. Nežinojau, kaip galiu mamai padėti. Nuėjau į savo kambarį ir atsisėdau ant lovos. Galvojau, galvojau ir staiga mintis šovė į galvą!

— Mama, mama, — aš žinau, kaip tau padėti! — Pribėgęs ją smarkiai apkabinau.

— Kas atsitiko, vaikelį? Ar kur gaisrą pamatei?

— Mama, žinau, iš kur tau imti dar šešias rankas! Žiūrėk, aš tuoj būsiu šešių metų, ir mano rankos bus daug didesnės. Galėsiu daug ką padaryti. Kai eisiu į mokyklą, dar daugiau išmoksiu. Rytis su Aru pradės pirmą skyrių tik už trijų metų. Už dešimtį metų mes visi keturi būsime stiprūs ir greiti. Tau nebebus problemų! O kai mūsų Jultė užaugs, tikrai turėsi dar aštuonias rankas.

— Simuk, net uždusai beskaičiuodamas, — glostė mane mama. — Ačiū už gerus norus. Papasakosiu tėveliui, kai grįš iš darbo.

Mama mane pabučiavo ir grįžo prie savo darbų. Aš mačiau, kad ji linksmas.

LIETUVA ir MES

KAIP VINCAS KUDIRKA TAPO LIETUVIU

O. M.

Vincas Kudirka yra vienas mūsų tautos didvyrių, kurio negalime užmiršti. Jis yra ne tik Lietuvos himno autorius, laikraščio VARPAS įkūrėjas, bet ir kovotojas už Lietuvos laisvę.

Šiomet minime 100 metų sukaktį nuo VARPO pirmo numerio išleidimo 1889 metais. Drauge su Basanavičiaus AUŠRA šis lietuviškas laikraštis vedė tautą į atgimimą. Tuo metu Lietuva buvo rusų valdžioje, ir nebuvo galima leisti lietuviškų knygų ar laikraščių. Dėl savo lietuviškos

veiklos Kudirka buvo rusų persekiojamas ir į kalėjimą uždarytas. Ten jis susirgo ir anksti mirė džiova 1899 metais. Kudirkos Naumiestis pavadintas jo vardu. Ten pastatytas paminklas jo atminimui su tautos himno žodžiais.

Kudirka buvo rašytojas, poetas ir muzikas — smuikininkas.

Jaunystėje jis kalbėjo lenkiškai ir vertino lenkų kultūrą. Būdamas gimnazistas, susidūrė su lietuvių kalba. Jis aprašo, kaip Jonas Basanavičius kartą atėjo į klasę:

“Buvau jau 5 klasėje. Kartą lietuvių kalbos pamokon (lankydavau tas pamokas, kaip ir kiti — net patys lenkai — dėl to, idant turėčiau teisę į lietuvių stipendiją universitete) ateina Basanavičius, tada jau studentas Maskvos universiteto. Įėjęs pasisveikino su mokytoju ir prakalbėjo į mus lietuviškai. Parodė gražumą lietuvių kalbos ir pakartojo keletą vietų iš eilių, kur lietuvių kalba tiesiog perima gamtos skambėjimus, paukščių balsus: ‘Ieva, Ieva, neganyk po pievą. . .’ arba: ‘Jurgut, kinkyk, paplak, važiuok’ . . .”

— Juokai, — tuo metu pagalvojo jaunas gimnazistas. Tai dar jo neįtikino apsispręsti už lietuviybę.

Tačiau maža sėkla jau buvo pasėta Vinco širdyje. Ji išdygo vėliau. Jis negalėjo pabėgti nuo savo tautos balso.

— Būti lietuviu ar lenku? — vis kilo klausimas.

Būti lenku — reiškia būti tokiu, kaip dauguma jo draugų. Būti lietuviu — pajusti tautos kančią, išsiskirti iš kitų. Tai atrodė per sunku. . .

Būdamas 25 metų, Kudirka jau buvo studentas Varšuvoje. Ten jam į rankas pateko pirmasis AUŠROS numeris. AUŠRA, o ypač jos redaktoriaus dr. Jono Basanavičiaus žodžiai, Vincui Kudirkai padarė didelį įspūdį. Jis atsivertė ir apsisprendė būti lietuviu ir kovoti už Lietuvą. 1888 metais Kudirka ir kiti lietuviai studentai Varšuvoje įsteigė slaptą būrelį LIETUVA. 1889 metais jie pradėjo leisti VARPĄ. Kudirka parašė eilėraštį apie šį savo laikraštį ir jo tikslą: žadinti apsnūdusią lietuvių tautą.

VARPAS

Kad rytą saulė spinduliu pirmiausiu
Apreiškė žemei tekėjimą savo,
Užgaudė Varpas liepimu aiškiausiu,
Tarytum jisai žmogaus lūpas gavo:
Kelkite, kelkite, kelkite, kelkite...

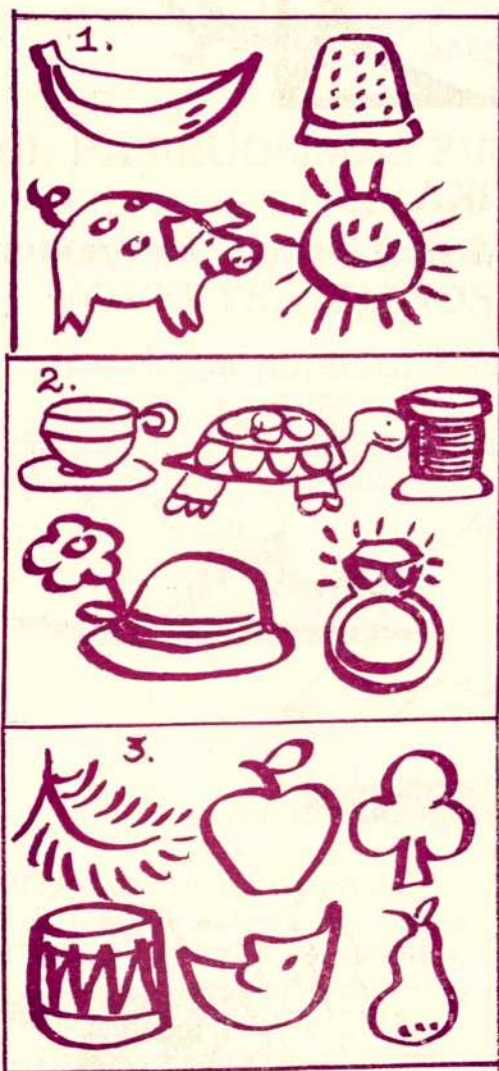

Vincas Kudirka norėjo, kad visi lietuviai, kaip ir jis pats, pabustų iš miego ir pradėtų dirbti savo tautai. Kudirka vėliau aprašė ir tą momentą, kai jis tapo tikru lietuviu, skaitydamas AUŠROS puslapius:

— Paskui pasidarė man taip graudu, kad apsikniau-
bęs ant stalo, apsiverkiau. . . Rodos, girdėjau Lietuvos
balsą, sykiu apkaltinantį, sykiu atleidžiantį: 'O, tu pa-
klydėli, kur iki šiol buvai?'

PROTO MANKSTA

I. KAS NETINKA?

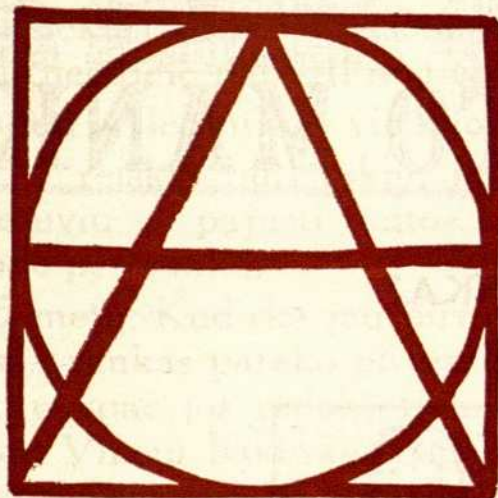
1. Kuris netinka, nes yra žmogaus padarytas?

2. Kuris netinka, nes nėra žmogaus padarytas?

3. Kuris netinka, nes nerandamas žemėje?

II. ATRASK!

Kiek raidžių ir skaičių gali rasti šiame brėžinyje?

III. AUKŠTOJI MATEMATIKA

Ar gali sudėti aštuonis nr. 8 skaičius taip, kad gautum sumą 1000?

IV. VARDAI

Atspėk šiuos berniukų vardus:

A ———

L ———

T ———

V ———

A ———

V. VARDAI IR GĖLĖS

Šie mergaičių vardai yra ir gėlių vardai.

R ———

R ———

A ———

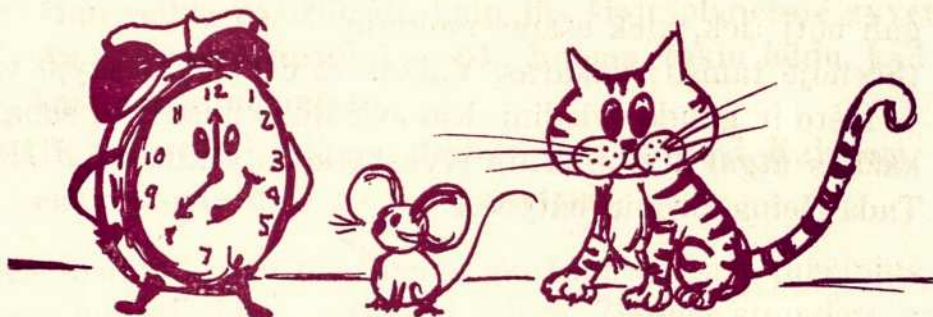
R ———

Ž ———

VI. KIEK LAIKO?

Šis senas laikrodis skamba kas pusvalandį ir taip pat tiek sykių, kiek reikia kiekvieną valandą. Kada jis suskambėtų dešimtį sykių iš eilės? Nuo kurios iki kurios valandos dieną arba naktį?

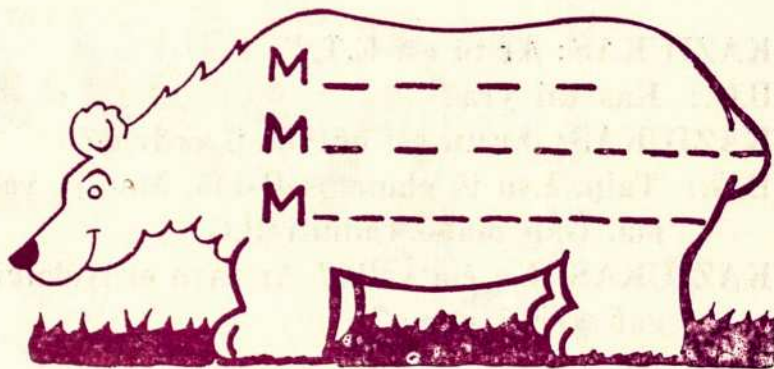

VII. PASIRUOŠIMAS ŽIEMAI

Ratu apvesk tuos žvėris, kurie miega žiemos metu:

**KATĖS, LIŪTAI, MEŠKOS, KIŠKIAI,
VOVERYS, STIRNOS, ŪDROS**

Įrašyk čia nupiešto žvėries šeimos narių vardus:
mamos, tėvo ir vaiko.

SPALIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. 1. pavasaris, 2. vasara, 3. ruduo, 4. žiema.

III. Skersai: 2. gruodis, 5. penktadienis, 7. rytoj, 8. antradienis, 9. savaitę, 11. pavasaris, 13. aštuoni. Žemyn: 1. rugpjūtis, 3. rugsėjis, 4. balandis, 6. du, 10. vasara, 12. ruduo, 14. nulis, 15. septyni.

VII. 1. Metai: mėnesiai, savaitės, dienos; 2. Nauji metai; 3. diena; 4. savaitės dienos; 5. laikas.

KALĖDŲ ŽVAIGŽDĖ

*Kalėdinis vaizdelis:
paruošė Aldona Lingertaitienė*

Veikėjai: Kaziukas ir Erdvių būtybė (B.G.). Kitų veikėjų gali būti tiek, kiek esama mokinių.

(Scenoje tamsu: vakaras. Vaikas žaidžia kambaryje vienas — mėto ir gauda sviedinį. Kai sviedinys nusirita į šoną, kažkas atgal atrita. Taip įvyksta kelis sykius. Tada išeina Erdvių būtybė.)

KAZIUKAS: Ar tu esi E.T.?

B.G.: Kas tai yra?

KAZIUKAS: Ar tu esi būtybė iš erdvių?

B.G.: Taip. Esu iš planetos B-145. Mes ją vadinam Beta Gamma. Gali mane vadinti B.G.

KAZIUKAS: Ką čia veiki? Ar tavo erdvėlaivis sudužo? Ar negali grįžti namo?

B.G.: Ne.

KAZIUKAS: Ar gali išgydyti žaizdą, ištises pirštą — va taip?

B.G.: Ne. Taip daro planetos Alfa Delta gyventojai.

KAZIUKAS: Tai ką tu čia veiki?

B.G.: Esu atsiųstas į šią planetą keletai valandų. Mes išsiuntėm erdvėlaivius į visas planetas, nes pamatėm ypatingai šviesią žvaigždę ir ieškom daugiau žinių.

KAZIUKAS: Kodėl?

B.G.: Norim sužinoti, ar čia kažkas ypatingo vyksta. Ar čia pas jus niekas nepasikeitė?

KAZIUKAS: Nieko negirdėjau nei namuose, nei mieste, nei mokykloje. O kas turi įvykti?...

B.G.: Man reikia pasižiūrėti, kaip jūs šioje planetoje gyvenate. Ar gali man parodyti — tik, žinoma, tokiu būdu, kad niekas manęs nematytų.

KAZIUKAS: Gerai, einam. Dabar visi ruošiasi Kalėdom. Nu eisim į miestą, ir aš tau parodysiu.

(Didelė krautuvė mieste: žmonės skuba, neša savo pirkinius. Kai kuriems maišai plyšta, pirkiniai krinta. Žmonės stumdomsi, vaikai verkia. Visi pavargę, supykę. Pardavėjai stovi prie savo stalų.)

(Motina #1 įeina į krautuvę su maža mergaite. Prie durų jos kalbasi:)

MOTINA: Angelika, parodyk man, ko norėtum, kad Kalėdų Senelis tau atneštų. Mes nepirksime, tik tu man parodyk, ką išsirinktum. Jei būsi labai gera, gal ir gausi...

MERGAITĖ: Gerai, mamyte, aš būsiu labai gera.

(Motina #2 prieina su kita maža mergaite. Motina klausia pardavėjos:)

MOTINA #2: Ar turite verkiančią lėlę? Tokią, kuri spardosi, kai ištrauki jos čiulptuką?

PARDAVĖJA: Turime rėpliojančių ir čiuožiančių lėlių. Turime lėlę, kuri geria pieną ir prašo daugiau. Turime ir lėlę, kuri auga. Turime...

MOTINA #2: Bet ar turite tokią, kuri verkia ir spardosi?

PARDAVĖJA: Deja, išpirko. Ketvirtadienį atveš daugiau.

MERGAITĖ: Bet, mama, aš nenoriu tokios lėlės. Aš noriu kitokios!

MOTINA #2: Kokios?

MERGAITĖ: Nežinau, einam pažiūrėti... (tempia motiną tolyn į krautuvę.)

(Kitoje vietoje stovi eilė žmonių. Pirmasis prieina prie patarnautojo ir sako:)

PIRKĖJAS: Pereitą savaitę pirkau šį žaislą — automatinę mašinėlę. Spaudžiau mygtukus, bet nevažiuoja, kaip reikiant.

PARDAVĖJAS: Ar skaitėte nurodymus?

PIRKĖJAS: Taip. Dvi valandas studijavau. Bet vis viena mašinėlė nevažiuoja.

PARDAVĖJAS: Gerai, pakeisiu.

(Du eilėje stovintys pirkėjai susipeša.)

PIRKĖJAS #1: Atsiprašau, aš sekantis.

PIRKĖJAS #2: Aš čia jau seniai laikiu. Jūs buvot nosisukęs ir kažką žiūrėjote, o aš čia stoviu visą laiką. Prašau pasitraukti ir man užleisti vietą.

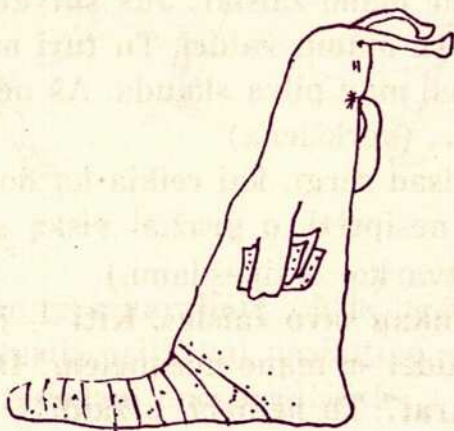
PIRKĖJAS #1: Aš tik minutei nosisukau pasižiūrėti į šias knygytes...

PIRKĖJAS #2: Nesvarbu! Praradot vietą eilėje!

PARDAVĖJAS: Ponai, prašom prie kitos kasos. Ten nėra žmonių. Mielai jums patarnausime.

(Abu pirkėjai, vienas pro kitą nulekia prie kitos kasos. Pardavėjas susiima už galvos... Galima suvaidinti daugiau tokių scenų, kur pirkėjai stumdosi, barasi ir t.t. Galų gale triukšmas tapo baisus ir scenos uždanga nusileidžia. Priekyje stovi Kaziukas su B.G. Abu kalbasi.)

B.G.: Tai toks jūsų pasiruošimas šventei? Kaip baisu! Juk visi barasi, pykstasi...

KAZIUKAS: Aš nepagalvojau, kad tėveliams taip sunku mums dovanas pirkti. Bet ateik į mūsų namus ir pasižiūrėk, kaip mes ruošiamės Kalėdoms. Mums vaikams tikrai būna smagu. (Atsiveria uždanga. Kambaryje stovi papuošta eglutė. Visur išmėtyti žaislai, o vaikai sėdi priešais televizorių. Girdėti šaudymosi garsai, riksmas ir t.t.)

MOTINA: Vaikai, prašau surinkti žaislus! Kokia baisi betvarkė! (Išjungia televizorių.) Kad man prieš vakarienę būtų surinktas kiekvienas žaislas!

(Motina išeina, palieka vaikus tvarkytis.)

VAIKAS #1: Čia ne mano žaislai! Jūs sutvarkykit!

VAIKAS #2: Ir tu su mumis žaidei. Tu turi mums padėti rinkti!

VAIKAS #3: Mama, man pilvą skauda. Aš negaliu rinkti, turiu eit atsigulti... (verkšlėna)

VAIKAS #4: Tu visad sergi, kai reikia ką nors daryti.

MOTINA: Prašau nesipešti, o gražiai viską sutvarkyti.

VAIKAI: (Toliau tvarko, besipešdami.)

#1: Aš susirinkau savo žaislus. Kiti — jūsų!

#2: Ne, tu žaidei su mano mašinėlėmis! Dviejų trūksta!

#3: Ei, ką darai? Tu nedirbi, o žaidi!

TĖVAS: (Grižęs namo iš darbo, velkasi palatą.)

Kas čia per triukšmas? Ko pešatės?

VAIKAS #1: Mama liepė surinkti žaislus. Jie nederba, tik pešasi.

TĖVAS: Į ką tai panašu? Juk tik kelios dienos iki Kalėdų. Kalėdų Senelis neduos jums dovanų, kad taip pešatės.

VAIKAS #2: Aš visvien nieko gero negaunu...

VAIKAS #3: Gauni, gauni, tik viską tuojau sulaužai!

VAIKAS #4: O aš negaunu, ko noriu! Aš niekad negaunu, ko noriu!

(Vėl visi vaikai pešasi. Uždanga. Scenos priekyje B.G. kalbasi su Kaziuku.)

B.G.: Kad ir namuose pas jus ne kiek geriau kaip krautuvėse.

KAZIUKAS: Einam į mano mokyklą. Mes ruošiamės Kalėdų vaidinimui. Trečias skyrius suvaidins tris karalius. Darželis šoks snaigių šoki. Pamatysi, bus tikrai gražu!

B.G.: Tikiuos, kad bus kiek geriau negu tai, ką iki šiol mačiau.

(Vėl atsidaro uždanga. Muzika groja, mokytoja vadovauja. Šoka snaigės. Susimaišo ir sustoja.)

MOKYTOJA: Kur trys karaliai? (Atbėga trys berniukai.) Karaliai, jūs turite įeiti, kai paskutinė snaigė nukrinta. Supratote? Pradedam nuo pradžios!

(Vėl sukasi snaigės. Vienai susimaišo kojos, suklumpa. Tuoju atskuba trys karaliai.)

MOKYTOJA: Ne, ne dabar!

BERNIUKAS: Bet jūs sakėt, kad karaliai ateina, kai snaigės nukrinta!

MOKYTOJA: Taip, bet čia netyčia atsitiko...

BERNIUKAS #2: Kvailos snaigės! Nežino, kada nukristi!

SNAIGĖ: Mes nekvailos! Čia sunkus šokis — mes pavargom.

MOKYTOJA: Gerai. Po paskutinio pasisukimo, visos pritūpkit.

Tada karaliai žinos, kada įeiti.

(Snaigės sukasi, sukasi. Pritūpia.)

MOKYTOJA: Karaliai, karaliai, kur jūs?

(Berniukai įbėga besistumdydami.)

KARALIUS #1: Mes matėm užtekant Viešpaties žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti.

KARALIUS #2: Atkeliavom iš tolimų rytų pasveikinti dangaus ir žemės valdovą.

KARALIUS #3: Dangaus ir žemės valdove, priimk mūsų dovanas.

MOKYTOJA: Garsiau, iškilmingiau! Kalbėkite kaip tikri karaliai.

(Berniukai kartoja žodžius labai dramatiškai. Visi juokiasi.)

MOKYTOJA: Tai nėra juokinga. Jūs kalbate apie Kristų.

KARALIUS #1: Kad mes nesuprantam, ką tie žodžiai reiškia!

MOKYTOJA: Reiškia, kad karaliai pamatė ypatingą žvaigždę danguje ir suprato, kad gimė kažkas labai svarbaus. Jie atvyko iš tolimų kraštų pamatyti naujo valdovo, kuris išgelbės visus žmones. Tas valdovas yra Kristus.

SNAIGĖ #1: Ponia mokytoja, jis mane muša!

SNAIGĖ #2: Ponia mokytoja, ji man ant kojos užmynė!

KARALIUS #2: Ponia mokytoja, mano karūna nesilaiko!

MOKYTOJA: Vaikai, vaikai! Iki Kalėdų aš tikrai išprotėsiu!

(Susiima galvą rankomis. Uždanga. Vėl priešais uždangą pasirodo Kaziukas su Erdvių būtybe.)

B.G.: Tai pas jus žmonės žino apie ypatingą žvaigždę ir ką ji reiškia.

KAZIUKAS: Tai tik vaidinimas. Visa tai įvyko labai seniai...

B.G.: Kas įvyko? Papasakok.

KAZIUKAS: Tėveliai ir mokytoja sakė, kad beveik prieš 2000 metų gimė Kristus Betliejuje. Jis buvo Dievo Sūnus. Jam gimus, danguje pasirodė ypatinga žvaigždė. Ta žvaigždė sekdami, trys išminčiai arba karaliai atvyko į Betliejų Kristų pagarbinti ir jam atnešė dovanų. Atėjo ir piemenėliai iš laukų. Angelai jiems pasakė, kad gimė Dievo Sūnus visiems žmonėms.

B.G.: Kas yra Dievas?

KAZIUKAS: Dievas viską sukūrė — dangų ir žemę. Jis duoda gyvybę visiems. Jis atsiuntė savo Sūnų į mūsų planetą.

B.G.: Kokie jūs laimingi! O kur tas Dievo Sūnus?

KAZIUKAS: Jo dabar čia nėra. Jį nužudė... prikėlė prie kryžiaus.

B.G.: Kaip tai? Jūsų planetos gyventojai nužudė Dievo Sūnų?

KAZIUKAS: Taip, bet Jis prisikėlė ir grįžo atgal į dangų. Mirdamas ant kryžiaus, Jis mus visus išgelbėjo iš nuodėmių. Būdamas žemėje, Jis mus mokė kaip mylėti vienas kitą ir taikoje gyventi.

B.G.: O kur ta meilė ir taika?

KAZIUKAS: (nuleidęs galvą) Mes kartais užmirštam...

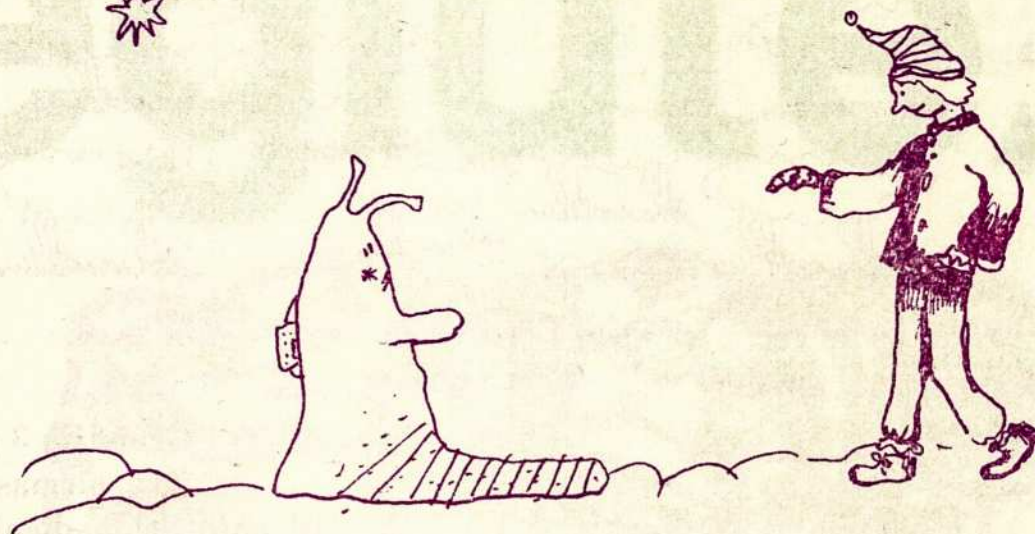
B.G.: Reiškia, kad Kalėdos yra Kristaus, Dievo Sūnaus gimimo diena. O stebuklinga žvaigždė yra jo ženklas?

KAZIUKAS: Taip.

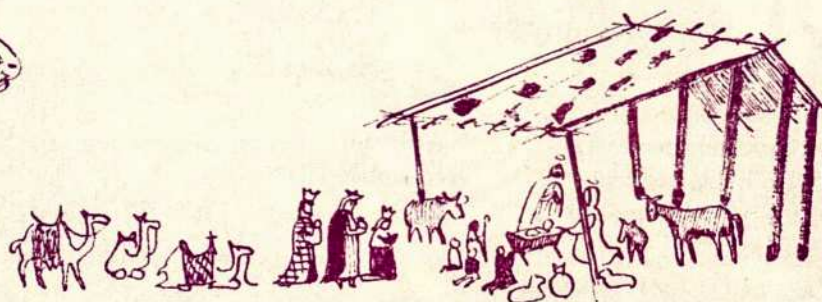
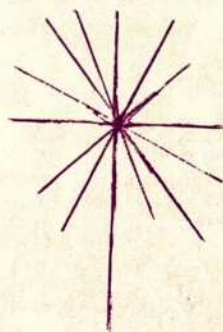
B.G.: Mes savo aparatais taip pat sekame tą žvaigždę. Gal ir į mūsų planetą ateis Kristus. Kaip norėčiau jį pamatyti! Skubu atgal į savo erdvėlaivį. Ačiū, Kaziuk, kad man papasakojai. Tik gaila, kad jūsų Kalėdos tokios liūdnos — kad tarp jūsų tiek maža taikos ir meilės...

(Erdvių būtybė išeina. Staiga sceną užlieja šviesa.)

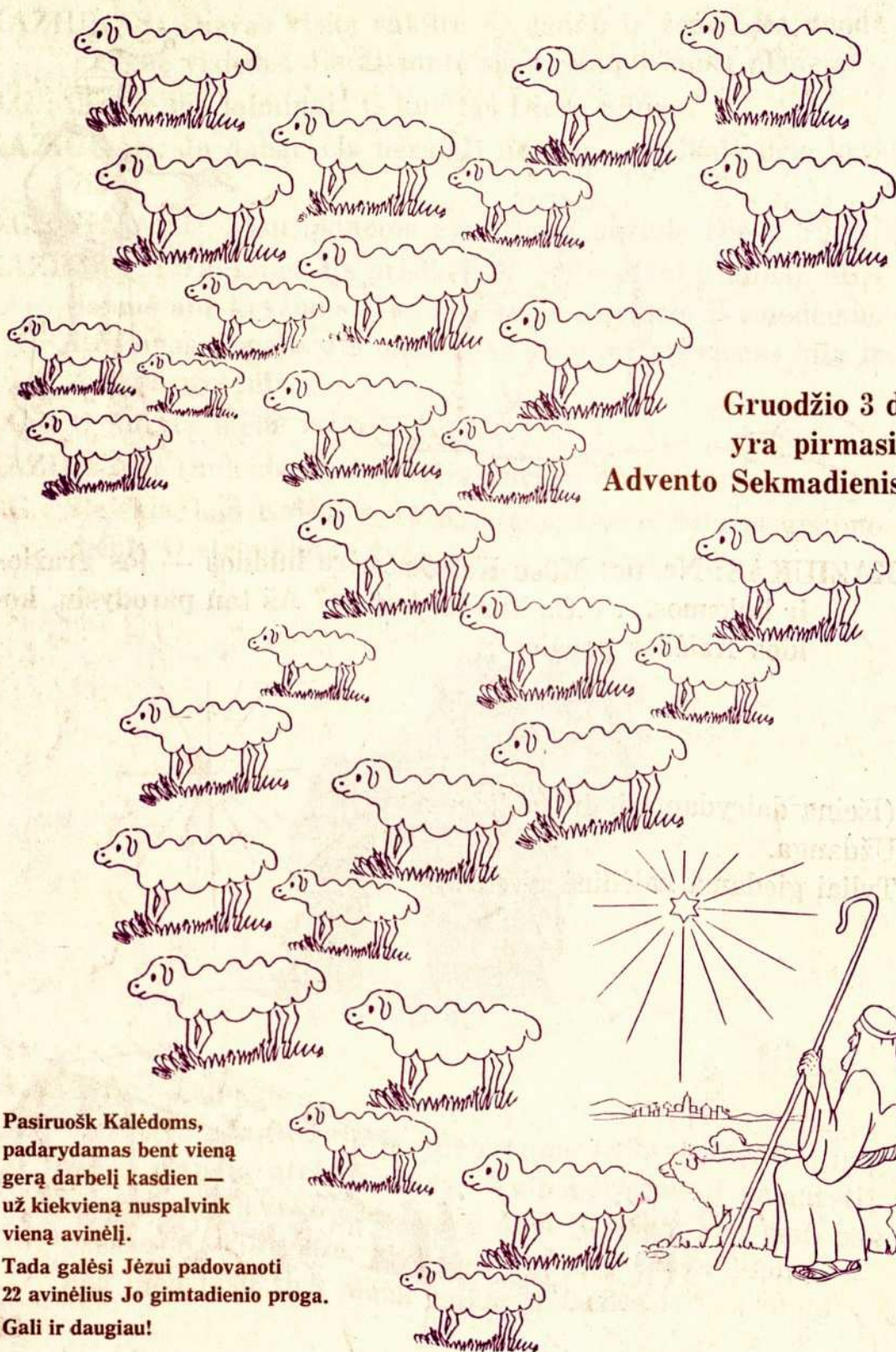

KAZIUKAS: Ne, ne! Mūsų Kalėdos nėra liūdnos — jos gražios ir linksmos... B.G., kur tu, kur tu? Aš tau parodysiu, kokios Kalėdos gražios...

(Išeina dairydamasis ir šaukdamas.
Uždanga.
Tyliai giedama kalėdinė giesmė.)

ADVENTAS — PASIRUOŠIMAS KALĖDOMS

Gruodžio 3 d.
yra pirmasis
Advento Sekmadienis.

Pasiruošk Kalėdoms,
padarydamas bent vieną
gerą darbėlį kasdien —
už kiekvieną nuspalvink
vieną avinėlį.

Tada galėsi Jėzui padovanoti
22 avinėlius Jo gimtadienio proga.
Gali ir daugiau!